

Νίκος Σπάνιας (1923-1990)

Διονύσιος Σολωμός (από *Το ράμφος της αϋπνίας*)

Συχνά το πρόσωπό του και τα μάτια του
ήταν κόκκινα απ' το πιετό.
Συχνά τον έπιανε μια απελπισία
τόσο μεγάλη σαν χάσμα σεισμού στο στήθος του
απ' όπου τρέμανε δυο λουλούδια του Μαρτίου.
Η ειδή του ήταν τέλεια
κι ήθελε να αισθάνεται βαθιά
σαν την «ωδή εις της σελήνη».
Οι κίτρινες αχτίνες της τον έκαναν
ν' αναστενάζει
και κολυμπούσε σε φεγγαρίσιο φως.
Ίσως να βρήκε λίγη χαρά ανάμεσα
στους Ιταλούς συμμαθητές του.
Είχαν μάτια τόσο διαυγή, τόσο προκλητικά.
Το βάδισμα και τα μαλλιά του πρόδιναν
τον αριστοκράτη. Τι κόμη θεσπέσια
ήταν αυτή, υπέρπλουτη κι ευέλικτη.
Εξιδανίκευε τις γυναίκες
αλλά τις προτιμούσε να μένουν αιθέριες υπάρξεις
ίσως γιατί φοβόταν να ενωθεί σαρκικά μαζί τους.
Δεν μπορούσε να βλέπει γυναίκα να τρώει.
Η Ζάκυνθος τον γέννησε και τον ανέθρεψε.
Πολεμούσε με τη γλώσσα καθώς ο ακονιστής σαν
ακονίζει το μαχαίρι του και κείνο εκπέμπει σπίθες.
Είδε καμιά όπερα του Μπελλίνι; Μάλλον...
Κατάλαβε όσο κανείς το χαρακτήρα του Έλληνα.
Γι' αυτό χτυπούσε με άλγος το 'να χέρι με τ' άλλο.
Ο κόσμος δεν είναι πανηγύρι.
Κάποτε το πέλαγος τού χαμογελούσε.
Κάποτε γινόταν άλογο αφηνιασμένο
κι αφηνόταν σε μια υπερκοχλάζουσα
ηδονή του θανάτου.
Έφυγε, τέλος, η ανασεμιά του
σαν λιγοστός καπνός κεριού.

Σπάνιας, Νίκος. 2001. *Το ράμφος της αϋπνίας*. Αθήνα. Εκδόσεις Οδός Πανός.